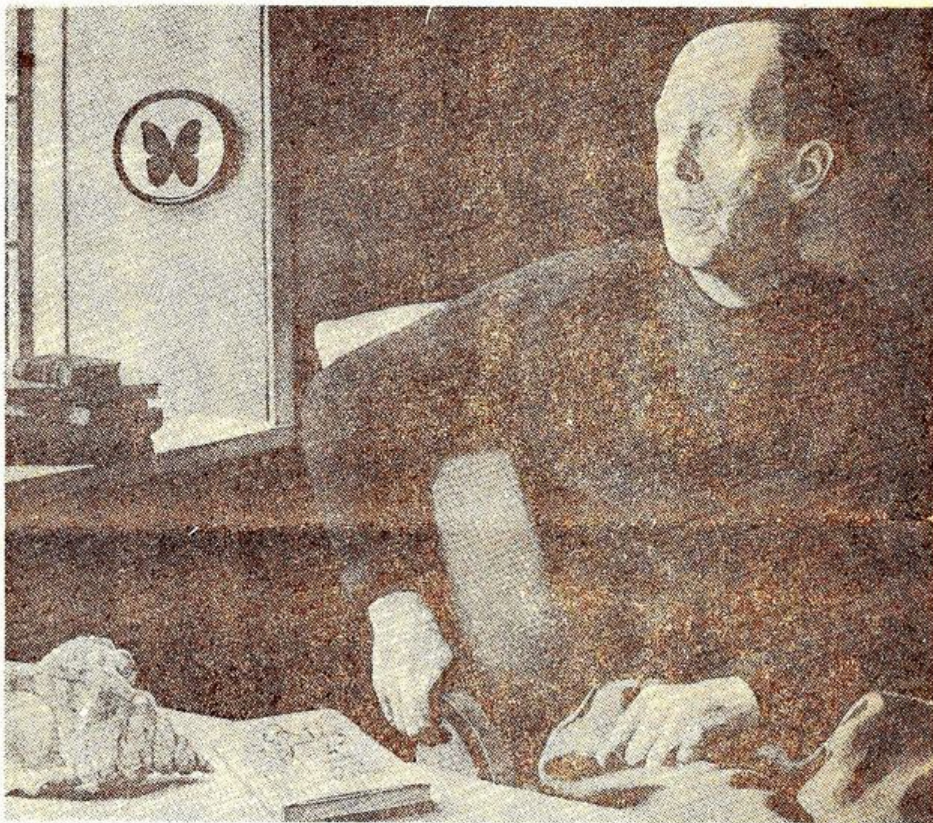

Minnen av Gunnar Ekelöf

Ekelöf porträtterad av Reinhold Ljunggren, också en av skaldens vänner.

...och ängsligt undra: Tror du att den duger?

Reidar Ekner är docent i litteraturvetenskap. Han utgav 1967 en essäbok om Ekelöfs diktning, "I den havandes liv".

HANS HÄPNADSVÄCKANDE men fullkomligt äkta behov av att få beröm, av att få höra att det han skrivit höll måttet:

Med manuskriptbladen utbredda över rummet kunde vi i timmar och dagar diskutera

olika dikters vara eller inte vara i en diktsamling, bokens komposition, enskilda formuleringar. Sent på kvällen samma dag eller tidigt nästa morgon kunde han ringa och ängsligt ödmjukt undra: Tror du att det kan bli en bok? Tror du att den duger?

— Ja, jag försäkrar.

— Det var allt jag ville veta.

Avringning.

Eller hans behov av att pröva nya dikter på någon lyssnare vars omdöme han satte värde på:

Någon vecka efter hemkomsten från den skickelsediga Turkietresan våren 1965 ringde han och berättade att han just hade renskrivit ett 20-tal dikter som tillkommit under inspiration. Han redogjorde också för de närmare omständigheterna. Ingrid tycker att de är märkliga, sade han, och själv ansåg han dem inte vara så dåliga, rent av riktigt bra. Men han behövde en utomståendes omdöme om dem. Hade jag mina vägar förbi?

Det hade jag, och dagen därpå fick jag alltså läsa vad som så småningom skulle bli det inledande avsnittet i "Diwan över Fursten av Emgión". Hemkommen efter att ha läst tjugotalet madonne- och furstedikter antecknade jag för att minnas: "Sviten är verkligen märklig, svindlande."

Den närmaste månaden arbetade han under ständig inspiration och fyllde blad och anteckningsböcker med nya dikter. En demon drev honom,

sade han, tills han var förbi av trötthet. Demonen höll honom vaken på nätterna och tvang honom att skriva på diktamen.

En dag i början av juni hjälpte jag honom köra ner husvagnen till Billingen, där den skulle uppställas på gårdsplanen till det nyinköpta torpet och fungera som skrivstuga. Han var sliten, utarbetad och hade nödgats tillgripa en blandning av vatten och det slags hartsade grekiska medicin som kan fås på Systemet. Men han var lycklig och upprymd också, lycklig över den inspirationsväg som gripit honom, och medan jag körde den stora Peugeotten med blicken fäst på backspegel och släpvagn satt han bredvid mig i framsätet och läste högt från manuskriptbladen — dramatiskt, med yviga gester, mässande, suggestivt och enträget: "Jungfru! Av Törst...", "Den svarta bilden under silver sönderkysst..." Avbröt sig för att förklara innebörd och förhistoria, för att fråga vad jag tyckte. Var de vackra? Dög de?

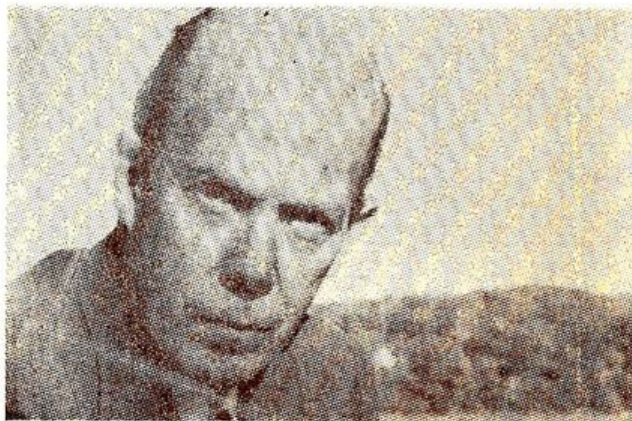
Den överjordiska skönheten i dikterna, intensiteten i hans inlevelse, den hänsynslösa självutlämningen i recitation och kommentarer gjorde ett bedövande intryck — den skivinspelning som senare gjordes är blek i jämförelse — och det var inte lätt att reservera någon del av medvetandet för själva bilkörningen. Självt var han totalt omedveten om den omvärld som vi rörde oss i.

Samvaron med honom tvingade en ofta att existera på skilda plan samtidigt. Att ständigt vara beredd på underbart absurda situationer.

REIDAR EKNER

EWK:s bild av Ekelöf.

Ekelöf 1962, foto: Lütfti Özkök. "En misstänksam och listig blick."